

Dragi branitelji, drage obitelji branitelja, dragi prijatelji!

Sretan vam Dan pobjede, domovinske zahvalnosti i branitelja!

Prije više od 20 godina rijetko koja država kao Hrvatska je bila u situaciji da ono što je smatrala da joj je uvijek pripadalo brani oružjem i životima svojih ljudi. Međutim, to vrijeme je prošlo. Hrvatski put je bio teži put, najteži put koji je ijedna članica Europske unije ikada prošla. Nitko, nikada od zemalja, koji su danas Europa, nije prošao ono što je prošla Republika Hrvatska i po tome smo drukčiji, po tome smo bolji, po tome smo stavljeni i na veću kušnju i kao ljudi, kao građani, kao kršćani, kao susjedi, kao prijatelji, kao oni koji hodaju po ovoj zemlji i čija djeca će hodati po ovoj zemlji. I zato me ovakve situacije dodatno inspiriraju da stvari nazivamo pravim imenom i da ono što je istina nazovemo tako, a ono što nije istina da priznamo da nije istina, da onome tko nas kritizira kažemo da nije u pravu, da priznamo svoje greške, ali da isto tako kažemo da je naš put bio pravi put, da on nije imao alternative, da je to put koji je bio nasiljem uvjetovan i da smo mogli birati, tako nešto sigurno birali ne bismo.

Odavde je nakon rata otišlo puno ljudi, hrvatskih građana. Međutim danas kada gledamo ovu regiju koja je uništena ratom i nepovjerenjem, jedino u Hrvatsku, jedino u Knin, jedino u Vukovar, jedino u sela ovog kraja se ljudi vraćaju da bi živjeli. Nigdje drugdje. Niti u Bosni, niti u Srbiji, niti na Kosovu, onaj tko je otišao se ne vraća. Ljudi se vraćaju jedino u Hrvatsku, zato što nakon svega imaju povjerenja da je ovo zemlja običnih, normalnih, poštenih ljudi koji samo žele živjeti od svoga rada. I takvu zemlju ćemo graditi. Nadam se svi, neovisno o tome tko bio hrvatska vlast.

Dragi prijatelji, udovice branitelja, djeco ljudi koji su dali život za Hrvatsku, na vama je sada, nakon više od 20 godina, da od Hrvatske napravimo ono što smo bili uvjereni da je naš nivo prije više od 20 godina. Nije nam bilo dato, bilo nam je suđeno nešto drugo, puno slavnije, ali puno teže. Hrvatska je obranjena ovdje, Hrvatska je obranjena na jedan jako frustrirajući i težak način i na Međunarodnom sudu, gore u Nizozemskoj. Trajalo je predugo i svaki dan koji su oni, koji tamo morali biti nakon rata, dug je kao godina.

Međutim, ono što danas znamo to je istina. Hrvatska nije utemeljena na zločinačkom pothvatu, Hrvatska je zemlja koja je branjena po pravilima rata, s puno srca, malo oružja, malo streljiva i, prije svega, želje, ali i znanja. Jer ti ljudi su i znali. Nisu imali samo veliko srce, nego su i znali što rade, jer su protiv sebe imali neprijatelja koji je bio... bio je opasan. Oni su bili još opasniji.

I za kraj dragi prijatelji, branitelji, udovice branitelja! S mržnjom i zloćom prema nikome, sa dobrom vjerom i dobrom voljom prema svakome! Sa vjerom da je naš put ispravan put, da drugog puta nije bilo, da je na nama da izgradimo ovu zajednicu u kojoj se nikakvo onakvo zlo nikada više neće ponoviti i u kojoj ćemo izgraditi temelje mira za barem nekoliko generacija, kako bismo pokazali da naših toliko i toliko stoljeća državnosti nije samo puka tlapnja, nego nešto što će sutra našoj djeci, nama, još uvijek nama, stvoriti uvjete za život na kojima će drugi zavidjeti.

S vjerom u bolje sutra, s vjerom da je već danas dobro, živjeli i živjela Hrvatska!